

**UN LLIBRE PUBLICAT PER
DAVID BORONAT I
SALVADOR GARCÍA RUIZ**

**Àngel Castiñeira i
Josep M. Lozano**

**Professors
d'Esade (URL)**

‘Catalunya Last Call’

Aquest és el títol d'un llibre imprescindible que acaben de publicar David Boronat i Salvador García Ruiz. Un llibre que porta per subtítol *Propostes per tornar a fer enlairar el país*.

MÉS ENLLÀ DE LES PROPOSTES que fan els autors (que són moltes i molt interessants) creiem que el que convé ressaltar és el to que adopten, l'enfocament. Perquè creiem que són molt importants, decisius, per als moments que estem vivint. Els autors són independentistes confessos, però el seu punt de partida, si el volem formular de manera directa i provocativa, és que no tots els problemes vénen de Madrid. Si el volem formular en un llenguatge que ve de lluny, ho podríem dir així: no ens hem d'oblidar que cal fer país, creure en el país, construir el país, posar en valor el que ja som.

TOTES LES SEVES PROPOSTES, tots els seus exemples, tenen un comú denominador: cal que comencem a fer (o continuem fent) el que ja podem fer que vagi en la línia del que voldríem fer. Perquè el que fem avui i el com ho fem anticipa el futur que volem construir. És veritat que vivim en un món interdependent en què el terreny de joc no el definim nosaltres. És veritat –no cal dir-ho– que les relacions actuals amb Espanya redueixen el marge de maniobra en molts

aspectes. Però també és veritat que tenim les nostres cartes i les hem de jugar a fons. Ara. I aquestes cartes són plurals: valors compartits, posició geogràfica, clima i qualitat de vida, tradició empresarial, base industrial i comercial diversificada, potència logística, atracció turística, dinamisme civico-associatiu, resiliència, internacionalització, capacitat investigadora i emprenedora, creativitat, la marca d'una gran ciutat... Amb aquestes cartes hem de construir i podem construir el nostre propi model.

EL CATALANISME i, per descomptat, l'independentisme també s'han de centrar a proposar i impulsar tot allò que ja es pot fer avui mateix per tal de millorar la nostra qualitat com a país. Entre altres raons perquè el més letal per a l'independentisme seria parlar només de futur. Dificilment hi haurà propostes creïbles al marge del país real, i que no estiguin ancorades en les possibilitats que el país avui ja pot exercir. Entre altres raons perquè els reptes i la necessitat d'un futur diferent només es podran sostenir si es vinculen a aquest anco-

El que fem avui i el com ho fem anticipa el futur que volem construir

ratge, amb les seves possibilitats i les seves limitacions.

ELS AUTORS, en un moment del llibre remetent a un moviment educatiu dels Estats Units que s'anomena *no excuses schools*, que vindria a ser una cosa així com dir “aquí no acceptem excuses”. Tenim problemes. Molts. No tan sols no ens ho posen fàcil, sinó que de vegades gairebé sembla que ens ho posin impossible. És veritat. Però compte: aquesta constatació ha d'anar acompanyada de l'aquí no acceptem excuses. I menys en allò que ja podem fer, com a persones, com a institució, com a país. La veu d'aquesta nova generació ja no és derrotista ni resignada. Coneix la situació del país, fa propostes concretes i té visió estratègica. En comptes de deprimir-se per la situació, s'activa relatant un ventall potent d'iniciatives i projectes que permeten aixecar un país més ric, just i pròsper.

PERQUÈ HI HA PAÍS. I fer país comença per donar visibilitat i reconeixement a tot el que s'està fent. Donant les dades que ho mostren. Explicant històries i iniciatives positives i creadores. Sobre tot això. Hem de posar el focus, com fa el llibre, en tot allò que ja estem fent i que contribueix a seguir avançant. Hem de parlar més, també, d'allò que no fem prou bé i que podríem millorar amb els recursos que ja tenim.